

[Valdemar Thomsen.]

er opnaaet, naar Kurverne i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Diagram, som Arbejderne nu forhaabentlig følger Uge for Uge, efter at det ærede Medlem selv har glemt dem — naar disse Kurver i dette Diagram bringes til at løbe parallelle i bestemt indbyrdes Afstand, da, men heller ikke før, naar vi til en passende Beskæftigelse og dermed følgende større Løn og Indtægt.

Dette vilde forøge Forbruget, der igen giver mere Arbejde, Løn og Købekraft. Men den automatisk afsvækkede Købekraft i de brede Lag af Befolkningen, som de senere Aar har paavist, kan kun føre til mindre af baade Produktion og Beskæftigelse, og det er det, vi i Dag ser betydelige Udslag af. I et udmarvet Landbrug — og at Landbruget er udmarvet trods nogle faa Ugers stigende Priser, derom er der vel ingen Tvivl —, naar Købekraften er ringe der og i de hundrede Tusinder af Hjem, der skal leve af Understøttelse, er der — det er noget, der siger sig selv — ingen Mulighed for at befordre Produktion og Beskæftigelse, og bl. a. af den Grund, siger vi, maa vi ind paa et funktionelt og tidssvarende økonomisk System, som er paa Højde med og ikke langt under den tekniske Udvikling.

Det, de to Parter, altsaa Arbejder og Bonde, sammen burde sætte ind paa, er rimelige Indtægter til Bonden og samtidig Beskæftigelse og en relativt høj Løn til Arbejderne i Stedet for som nu at lade den passive Kapitalist skumme Fløden, samtidig med at det hele økonomisk set gaar i Baglaas.

Man vil maaske saa indvende, at Tilførsel af udenlandske Raastoffer sætter Grænsen for Beskæftigelsesmuligheden. Saa-dan er det, det maa man indrømme, for Øjeblikket, men det skyldes jo nok, at Købekraften for en stor Del ligger paa forholdsvis faa Hænder — i det væsentlige ligger Købekraften nu hos Velhaverne, hvis Forbrug gaar i Retning af Luksus, af Biler, Gummi, Benzin, Udenlandsrejser o. s. v. — samt naturligvis det, at vore Muligheder for Afsetning af Landbrugsprodukter ikke udnyttes, som de burde. Det nye Forbrug, der vil blive en Følge af andre Indkomstfordelinger og af, at der kommer System i Tingene, bl. a. gennem en effektiv Rentesenkning og en fornuftig Handelspolitik, vil tage Retning mod noget, der for Befolkningens brede Lag er akkurat lige saa værdifuldt, som Luksus er for Rigmanden, nemlig mod gensidige Tjenester, der glædeligvis kan iværksættes, uden at der lægges

Beslag paa udenlandske Raastoffer, Livsgoder, der kan stilles til Raadighed under andre Former end Biler, Silkestrømper og den Slags Ting. Det kan gøres f. Eks. gennem sunde og bedre Boliger, gennem sund Føde og gennem Nutidens Bekvemmeligheder af mange Slags. Muligheden af at faa iværksat de gensidige Tjenester er imidlertid et Spørgsmaal om det, som jeg talte om før, nemlig om økonomisk Balance og Købekraft, saadan at der til en Ydelse kan komme til at svare en lige saa værdifuld Modydelse.

For mig at se er der, som Forholdene ligger, og hvis vi vil en fredelig Udvikling, kun een Vej ud af det Uføre, vi stikker i, og det er den Vej, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch stærkt har fremhævet — altsaa i Foraaret —, nemlig Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. En stor Misforstaaelse vil det nemlig være, ogsaa af Fagorganisationernes Mænd, der nu ynder at lade Musklerne spille, hvis man tror, at danske Bønder fortsat vil slæbe sig en Pukkel til, for at andre kan nyde Livet og drikke af Dunken. De sidste 3 Aars mægtige, tør jeg nok sige, mægtige Bondestævner turde være et klart Udtryk for, at det nu kun er et Tidsspørgsmaal, naar Magthaverne — hvis det skal fortsætte, som det gaar nu — og Storfinsansen, som vel er de egentlige Magthavere, vil møde et organiseret Landbrug rede til Kamp for sine grundlovsmæssige Rettigheder.

Meget, ikke mindst Fagforeningernes Overmod, der har givet sig saa mange Udslag i den sidste Tid — nu det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Tale i Gaar —, tyder desværre paa, at et saadant Samarbejde ikke vil komme i Stand, medmindre Landbruget organisationsmæssigt forstaar at gøre sig nogenlunde jævnbyrdigt med de øvrige Kamporganisationer, som vi har her i Landet, dette det moderne Vaaben i Kampen for Tilværelsen mangler Landbruget endnu, det skal jeg indrømme; men Tiden arbejder, der gaar ikke en Dag, uden at denne Forstaaelse breder sig til nye Kredse. Landboforeningernes Delegeretmøde i Aarhus var vel nok et Tegn i saa Henseende; der kunde nævnes flere. Men en Forudsætning for, at der kommer et Samarbejde i Stand mellem Arbejder og Bonde, er naturligvis ogsaa, at Arbejdernes Regering eller Repræsentanter til den Tid forstaar at gøre sig fri af Storfinsansens Indflydelse.

Meget tyder altsaa paa, at vi skal opleve haarde Tider, forinden Samarbejde kan iværksættes, i hvert Fald iværksættes paa lige Fod, og det maa selvfølgelig være